Ч. 35. Середа 1 марта (16 лютого) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

На чім стануло на Угорщині. — Справа македоньска. — Події в Росиї і російско-японьска війна.

Одна з мадярских ґазет оголосила розмову з ґр. Андрашім, котрий так пояснив теперішну ситуацию: „Мої змаганя, щоби утворити коалицийне міністерство, розбили ся об справу військову. Противностий, які при тім показали ся, не можна було вирівнати, бо як король так і коалиция стоять однаково кріпко при своїх поглядах. Але вість, мов би Монарх тепер противив ся рішучо економічному розділови, не відповідає дійстности. Король не відмовив своєї згоди на установлене митової границї, жадав однак, щоби угорске і австрийске правительство порозуміли ся що до економічних відносин обох країв до себе і до заграничних угод торговельних. Коли же — казав ґр. Андраші дальше — задля військової справи не могло прийти до утвореня коалицийного кабінету, то я порушив гадку утвореня переходового міністерства, котре би мало було заняти ся вирівнанем противностий і приготовленем основ до остаточного полагодженя цілого діла. Корона згодила ся була на утворене такого міністерства. Але тої гадки не міг я перевести в Будапештї, бо годі було забезпечити переходовому міністерству ухвалене континґенту рекрутів. Отже треба було остаточно залишити сей спосіб провізоричного залагодженя справи. Все то висказав я монарсї і зробив предложенє, як можна би шукати остаточного залагодженя справи. Монарх вислухав мене і застеріг собі своє рішенє. Тепер король очевидно покличе нових полїтиків.

Слїдуюча вість з Льондону пояснює може по части, длячого Туреччина тепер зброїть ся з так великим поспіхом. „St. James Gazette" доносить, що анґлїйске правительство єсть за тим, щоби взяти ся енерґічно до переведеня реформ в Македонії, котрі доси лиш на тім скінчили ся, що переведено реформу жандармериї. Мінїстер справ заграничних предложив сю справу вже й другим державам, а хоч не подав ще подібного пляну, то все-таки єго проєкт стремить до того, щоби реформа відбувала ся під контролею держав европейских. Анґлїя стремить до того, щоби всї доходи Македонії уживали ся лиш для сеї провінциї і то пісдя того, як то би порадили европейскі офіцири. Се значило би очевидно відорванє Македонії від Туреччини і зробленє єї независимою й фінансово від турецкої держави. Німеччина противна тому а Туреччина, чуючи опору в німецкій державі, не хоче о тім навіть нїчого й чути. Згадана ґазета потверджує, що болгарскі ватаги викликують щораз більший неспокій в Македонії і що Болгария і Туреччина зброять ся на лоб і шию, сподіваючись борби, котра, як то много кажуть, не дасть ся уникнути.

Майже вся праса европейска констатує згідно, що в Росиї настав тепер такий розлад, котрий майже рівнає ся анархії. Правительство в виду теперішного руху стоїть безраднє, а то не так длятого, мов би не мало сили, як більше длятого, що нема так енерґічного чоловіка, котрий чи в сякім чи такім напрямі міг би і мав охоту виступити з цілою енерґією. На доказ того наводять той факт, що навіть петербурґский ґен.-ґубернатор Трепов не важить ся виступати з такою енерґією, як колись виступав в Москві. Теперішне положенє характеризують найлїпше слїдуючі факти. Петербургска дума ухвалила 25.000 рублів запомоги для родин по погибших дня 22 січня робітниках; щоби же ще лїпше зазначити своє становище супротив правительства, поручила розділенє тих гроший двом радним, Кедрінови і Шнїтнїкови, котрих по згаданій події арештовано і замкнено в петропавловскій кріпости а тепер випущено на волю. Мінїстер справ внутрішних, Булиґін і ґен. Трепов мусять на то мовчати. Недавно тому заказано видавати

---

22)

Морскі розбишаки.

(З анґлїйского — Клерка Русселя).

(Дальше).

— Слухайте, Мастерс — відозвав ся Тролльоп, глядячи з боку на молодого чоловіка, котрого лице почервоніло з гніву. — Чей знаєте, що ми мусимо закинути якор, коли бриґантина „Рівaль" не прибуде в хвили, як ми доплинемо до острова. Супротив того можливі всїлякі річи і ми мусимо бути на то приготовлені. Може також лучити ся, що будемо мати немилі стрічи, може з рибацкими суднами, або з яким занесеним з дороги пасажирским кораблем, або може й з яким воєнним американьским. Ми очевидно не можемо в ніякий спосіб допустити, аби нас випитували. Коли не застанемо бриґантини, мусимо сейчас перевезти золото на остров. Очевидна річ, що кождий з нас схоче при тім бути, бо ми чей не сердечні приятелї і довіряємо один другому лиш о стілько, о скілько бачимо ся.

— Га, га, га! — засьміяв ся Вестон.

— Га, га, га! — сьміяв ся й Девенїр.

— Отже коли ми всї вийдемо на остров — говорив Тролльоп дальше, то мусить же хтось між тим стеречи корабля і длятого ми задержали обох моряків.

— А відтак? — питав Мастерс.

— Ніхто не може знати будучности — замітив Девенїр.

— Відтак вернемо знов на поклад і будемо держати ся близько острова, аж доки не прибуде бриґантина — відповів Тролльоп. Відтак станув, немов би на що нагадав собі. — Господи! — скрикнув — ми цілком забули на старого Бензона!

— Лише без великих заходів — воркнув Девенїр.

— Він був честним моряком — сказав Тролльоп. — Море буде єго могилою, а плюскіт води панихидою.

— Чи дамо єму й єго цилїндер на дорогу? — засьміяв ся Вестон.

Мастерс відвернув ся з відразою і перейшов на зад корабля, де став собі коло Шаннона і глядів на компас.

— Що ми того дурака втягнули в наше підприємство, то глупо з нашої сторони — заворчав Девенїр. — Він має серце. Менї здаєть ся, що він сумує за панною Манзель. Коли би зрада була можлива, то вийшла би з єго сторони.

— Він не сьміє вийти на берег там, де я — відповів Тролльоп. — Возьміть, Девенїр, справу з старим Бензоном в свої руки, аби ми ще перед снїданем то покінчили.

Капітан Бензон лежав ще так, як они єго полишили. Спав сном, якого нїчо не могло вже заколотити. Девенїр, Вестон і Генкі увійшли до каюти. Они стояли і глядїли на бліде лице, біле волосє і непорушну стать. Генкі затремтїв, вхопив ся мимохіть за свою чорну бороду і відвернув ся.

— Ви могли менї того ощадити, Девенїр — сказав і нагле вийшов з каюти.

— Той також лишив своє завзятє в австралїйских вертепах — воркнув Девенїр — здвигаючи раменами. — Але ми й самі дамо собі раду.

Здоймили трупа з ліжка і поклали єго на приладжений в тій цїли кусник полотна. За двайцять мінут появили ся з своїм тягаром на покладї.

— Що то! — відозвав ся Кольдвель з передного горішного покладу.

— Пачка для Позейдона — відповів єму Девенїр. — Хочете взяти на себе доставу?

— На сьвятого Петра! — сказав Данець Ґаррі до свого товариша Віллїяма, що стояв опертий о двері моряцкої каюти — они несуть мертвого капітана! А той великий драб ще насьміває ся при тім! Я утопив би мій ніж в єго грубім череві.

— Ніхто не поможе нам віддати капітанови послїдну послугу? — крикнув Девенїр розглядаючи ся по покладї.

— Очивидно — відповів Бирн з горішного покладу. — Але трохи більше поваги і торжественности придалось би; годилось би бодай здоймити капелюх і мовчати, коли єго хоронить ся. Покійний був капітаном того корабля і честним чоловіком.

— То ходіть сюди і займіть ся тим замість мене — відповів Девенїр, поглянувши з ненавистию на бесїдника і вийшов бічними сходами на горішний поклад.

— Бирн збіг скоро з гори. Він здоймив капелюх і відложив єго, Вестон лишив ся з накритою головою. З переду корабля надійшли оба моряки.

в Петербурзї дві російскі ґазети. Але то стало ся не на приказ ґен.-ґубернатора Трепова, як би того можна було сподївати ся, але по всій формі після закона прасового, і то лиш на три місяцї. А треба ще й то знати, що в однїй з тих петербургскіх ґазет давний посадник міста Баку виступив так остро против війни, як на то ледви чи навіть і у Франциї хтось би відважив ся. А мимо того і сам автор і видавець ґазети, радник державний (!) Ходский, ходять собі зовсім спокійно по місті і не боять ся, що їм за то зроблять процес. Та й то ще треба зазначити, що полтавский ґубернатор мав аж тодї відвагу запротестувати против звістних ухвал полтавского земства в справі малорускої мови в книжках і школах і заявити їх неважність, коли дотичну петицию вислано вже до царя.

З Петербурга доносять, що комітет мінїстрів радив минувшої пятницї над справою скликаня земского собору і більшість була за скликанєм, але вказувано на то, що треба би насамперед виготовити основи того собора і єго скликаня і длятого треба сю справу лишити на пізнїйше. Відносно, що можна би приняти проєкт гр. Сперанього о скликаню т. зв. „государевої думи“, котра складалась би з кількасот вибираних представителїв народу зі всїх станів. Впрочім справа скликаня собору буде ще зависїти від волї царя і впливів двірскої партиї.

Справа нападу балтийскої фльоти на анґлійску рибацку фльоту коло Гиль в Північнім мори вже полагоджена, а слїдча комісия в Парижи видала в суботу свій вирок, котрий однак єсть більше зручним актом дипльоматичним, зважаючим на то, щоби не викликати невдоволеня нї сеї, нї тої сторони, як безвзглядним вироком мирового суду. Комісия признає вину Рождественского, але й оправдує єго; признає, що рибаки давали сиґнали зеленими ракетами, але й каже, що російскі офіцири мали причину здогадувати ся, що до їх кораблїв підпливає якийсь ворожий торпедовець. Комісия рада з того, що може однодушно признати, що Рождественский від самого початку, коли пізнав, що має перед собою рибацку фльоту, аж до кінця, старав ся особисто о то, щоби не стрїляти, але й з жалем висказує, що він зле зробив, що не дав найблизшим властям морским знати, щоби вислали поміч рибацкій фльотї.

По всїй імовірности веде ся вже під Мукденом велика битва, але поки що нема ще певних о нїй вістий. Бюро Райтера доносить лиш з Нючвану після жерел хіньских, що на цїлій лїнії веде ся загальна борба, котра лютить ся найбільше на правім японьскім крилї, де ґен. Курокі пустившись далеко на північ, загрожує російским позициям із заду. Окрема часть японьского войска посуває ся в полудневo-вехіднім напрямі против російского сполученя з зелїзницею. *Японцї острілювали місто Мукден з одинайцятьцалевих (28-центиметрових) пушок.* Люди, що вернули із сторін, де веде ся борба, доносять, що розпочате лише що бомбардованє наробило величезної шкоди поза російскими лініями. Зачувати також, що около 40.000 Японців появило ся в сторонах міста Факумин на північнім заходї від Тєліна. Як би так дїйстно було, то се значило би, що Японцї обійшли вже далеко армію ґен. Куропаткіна і тепер навіть єго відворот до Тєліна був би вже неможливий.

Новинки.

Львів, дня 28-го лютого 1905.

— Ц. к. краєва рада шкільна іменувала в народних школах: Ів. Кочиндика і В. Шенклївну учит. в 6-кл. видїловій школї ім. Ядвиги у Львові, В. Сосновску, З. Дзержиньску і З. Урбаньску учит. в Ряшеві, Мар. Юркевичеву учит. 6-кл. жін. школи в Підгайцях, о. Вас. Грицїя учит. гр.-кат. релїґії в 6 кл. муж. школї в Кутах, Зах. Малиса учит. 5-кл. муж. шк. в Підгайцях, Ом. Арбесбавера учит. 4-кл. шк. муж. в Дрогобичи і Евг. Витвицку учит. 4-кл. шк. в Ланчинї.

— Еміґрация буковиньских Нїмців-кольонїстів приймає все більші розміри. Виселюють ся они до Канади і замітна річ, що именно самі богаті продають свої посїлости. Найбільше кольонїстів еміґрує із серетского повіта, а громада Терешени, що складає ся з 48 нїмецких родин, буде імовірно розвязана, бо майже всї мешканцї виеміґрували до Америки. Ту масову еміґрацию викликали аґенти.

— Репертуар руского театру на гостинних виступах в Бродах. (Саля товариства музичного. Продаж білєтів в „Народнїй Торговли“ і в цукорни. Початок точно о год. 7½ вечером). В четвер дня 2-го марта „На днї“, сцени з дна житя в 4 діях М. Горкого; в суботу дня 4 марта „Дон Цезар“, оперета в 3 діях Делїнґера; в недїлю дня 5-го марта „Ой не ходи Грицю та на вечерницї“, драма зі сьпівами в 5 діях Старицкого; ві второк дня 7 марта передпослїдне представленє „Катерина“, опера в 3 діях Аркаса; в середу дня 8-го марта послїдне представленє „Продана наречена“, опера в 3 діях Сметани. — З Бродів переїзджає театр до Золочева.

— Фальшівники гроший на Буковинї. Приватну чекарню заснували собі цигани в долїшних Пертештах коло Гурагомори. Під проводом Юрия Параскара, вислуженого фірера, що вандрував по Туреччинї й Румунії, оснували там формальну чекарню, в якій працювали ще Іля і Тодор Параскар і Іван Маркітан. Спершу підробляли они 20-сотиківки і то доволї вдачно. Про-

---

— Чи то капитан? — спитав Гаррі.

— Так — відповів Вестон і він та Бирн підняли трупа. Данець відкрив голову, а за єго приміром пішов і Віллїям.

— Здає ся ваша правда Бирн, — воркнув Вестон і відкрив і собі голову, так само зробили деякі з присутних, лише Девенїр і Кольдвель стояли умисне в капелюхах та Шаннон при кермі.

Мертвого капітана піднесено понад поруче і спущено до моря, що привитало єго з глухим шумом. Місце капітана Бензона на земли було порожне.

Пів години пізнїйше засїли всї десять спокійні і в найлїпшім настрою в сальонї до снїданя, яке приладили Вестон і Бирн. Кораблї як „Квін“ бувають звичайно як найобильнїйше заосмотрені в лїпші речи для каюти, аби могли вдоволити всї вибаги подорожних. Комора з припасами харчів лежала в заднїй части корабля, в так званім лязареті; але тепер ще не було причини відвідувати комори, бо в малій коморцї кухаря було ще повно всїляких і напитків. Троллъоп займив місце Бензона, Петро Джонзон сидїв в кріслї Митьюса. Девенїр, приділений до варти на покладї, полишив ся на горі. Оба моряки сидїли в кухни і пили каву та заїдали печену солонину і білий хлїб з каюти.

— Чи того не досить? — усьміхав ся Віллїям.

— Так — відповів Гаррі заїдаючи. — Я вправдї не хотів би дістати ся на шибеницю за провини других людий, але кождого рана солонину на снїданє хотів би я все таки мати.

— Ми не розбишаки, хоч тепер мусимо служити морским розбишакам — відозвав ся Віллїям. — Я не сушу собі голови тим, що буде. Що нас обходить, хто має команду на корабли? У Бензона не було такої їди. У тих є солонина, а крім того добра заплата — так бодай нам обіцяли. Впрочім ми не можемо нїчого змінити, хоч би й хотїли.

Гаррі їв свою солонину і мовчав; однако можна було по нїм пізнати, що він годить ся на погляд Віллїяма.

Між тим снїдано в сальонї по княжівски, при чім не одна похвала дістала ся кухареви Джонзонови.

— Слухайте, Генкі — відозвав ся Мастерс з свого кінця стола — ви знаєте ті сторони моря?

— Знаю, або що? — відповів Генкі.

— Гадаєте, що женщини в човнах мають надію дістати ся скоро на який корабель?

— То тут не належить — перебив Троллъоп різко. — Скоро лиш поснїдаємо, добудемо золото і перенесемо єго сюди до каюти.

— Славно! — крикнув Шаннон на цїлий голос.

— Чи сховаємо єго знов, коли оглянемо? — спитав Вестон.

— Так, але не там, де оно тепер.

— А де оно лежить тепер?

— Припустім, що оно там є — відповів Вестон — то чи відтак не могло би оно знов там лишити ся?

— Припустім, що оно там є? — повторив Троллъоп, поглянувши гнївно на Вестона.

— Ну, припустім, що єго там нема — коли вам то подобає ся — відповів той спокійно.

Троллъоп поглянув на него ще раз пронибаючим поглядом і сказав:

— Я предкладаю, аби зложити золото в однїй з тих кают.

— Против того я протестую — сказав Вестон.

— Длячого? Чого ви боїте ся? — спитав Генкі глумливо.

— Бою ся, що на нас всїх десятьох не можна спустити ся. Чи я й за те маю бути відвічальний? — І Вестон підніс руку та робив знаки пилованя, верченя і т. ин.

— Що до того — відповів Троллъоп — то золото як в однім місци так і в другім сховане непевно, коли би очивидно приймити, що ми такі драби, за яких нас уважає Вестон.

— Тут розходить ся не о дрібницю — відповів Вестон — і я бажав би, аби ми по скінченій подорожи могли розійти ся у взаїмній згодї, поважаню і вдячности. На кождий спосіб Троллъоп зробив честно, коли забрав з собою на корабель вагу, бо так нїхто пізнїйше не буде уважати себе за використаного. Але коли би скринї з золотом були зложені в однїй з тих кают, то хто може ручити, що я не закраду ся котрої ночи з лїхтарнею і знарядами до середини, там не замкну ся і не наберу собі більше золота, нїж би менї Троллъоп відважив?

— Тїшите ся нашим повним довірєм, Патрик — сказав Мастерс.

— Джентельмени — відозвав ся Троллъоп — на всьо, що роблю, маю свої причини для нашого спільного добра. Нехай огонь вибухне на корабли, нехай лучить ся нам одна з соток небезпечностий, які їзда на тих недобре звістних водах може принести з собою, так що лиш будемо мусїли чим скорше покидати корабель, тодї, Вестон, золото тут — показав пальцем понад рамя на дверi кают — під рукою і єго буде можна вскорі перенести на човно. Як скоро ми самі себе уратуємо, утатуємо тоді і золото і осягнемо ще навіть на случай найбільшої небезпечности цїль, яка привела нас сюди на той корабель.

Вестон мовчав.

— А хто буде мати ключ до комірки з золотом? — спитав Петро Джонзон.

— Той, що буде при кермі. Кождий, хто єго буде зміняти, одержить від него ключ до перехованя — відповів Троллъоп.

— Дуже добре — згодив ся Шаннон.

Мастерс підняв ся.

— Я гадаю, що насамперед мусимо пересьвідчити ся, чи Пуль, молодший офіцир, не оповів нашому приятелеви Генкі'ому байки — сказав — і чи золото є дїйстно на корабли.

Він пійшов на поклад. Всї прочі вийшли за ним, позаду Троллъоп поважно і холодно. Прийшовши на середину корабля, велїв отво

ворні цигани забули однако, що людий дурити в великім місті тяжше і ось один такий фальсифікат плачений в черновецкім шинку, навів поліцию на сліди промисловців, яких цілу кольонію арештовано в дома при праці. Разом забрано й усї прилади до чеканеня і материяли, з яких мали повставати нові монети. Поліцийний і жандармский наїзд захопив циганів дуже не в пору. Они робили як раз заходи, щоби зробити в своїм ремеслї значний крок наперед — саме забирали ся до підроблюваня однокоронівок. Юрий Параскар купив як раз на сю цїль в Чернівцях 10 декаґрамів срібла, кажучи золотникови Найманови, що єму треба срібла на те, бо хоче посріблити хрест, який має жертвувати до церкви, аби таким бодай робом найти полекшу у тяжких болях, які тернить у нозї.

— **Самоубийство учениці.** На кладовищи в Станиславові випила учениця тамошної виділової школи 18-лїтна В. більшу скількість сїльної кислоти, з наміром позбавити себе житя. Житю єї грозить поважна небезпечність. Причиною намiреного самоубийства було непорозумінє в родині.

— **Дезертир убийником.** Із Збаразчини пишуть: З Медині вибрав ся тамтого року господар Василь Фабіян до Америки, щоби заробити гроша на сплаченє своїх довгів, а дома лишив на господарстві стару тїтку, жінку і четверо дрібних дітий. По від'їздї чоловіка жінка Євдоха приняла собі за наймита російского дезертира Олексу Левченка з київскої губернії. В послїдним часї наймит кінчив уже рік своєї служби. В суботу дня 18 с. м. пішов Левченко з господинею Євдохою до стодоли віяти овес на млинку і там єї убив, а сам вивів із стайнї коня і втік за границю до Росиї. Тимчасом домівники спостерегли, що десь нема анї господинї анї наймита і стали глядати за ними. Двері в стодолї були замкнені на колодку. Двері в стодолї були замкнені на колодку. Виважили сейчас двері і знайшли Євдоху загарбану у вівсяній полові. На убитій був мотуз з петлею на шиї і вівсянє перевесло. Сорочка на ній була покровавлена, бо убийник пробив єї ще ножиком в спідну губу, а й спідниця на ній була подерта. На другий день, в недїлю, по полудни при здвизї народа перенесено єї до трупарнї, а судово-лїкарска комісия з Новогосела ствердила, що женщину удушено. Убийника зловили за границею і коня віддали назад. Що було причиною убийства, на певно не знати.

Телеґрами.

Відень 28 лютого. Wiener Ztg. оголосила санкцию закона о континґентї рекрутів.

Відень 28 лютого. Управитель міністерства справедливости переніс нотарів Вен'ямина Максиміліяна Райнера з Мельниці до Щирця і Андрія Павлиша з Рожнїтова до Добромиля.

Петербург 28 лютого. Предсїдателем окремої комісиї для ревізиї законів виімкових виданих для охорони порядку державного іменовано ґр. Алексія Ігнатієва, члена ради державної.

Петербург 28 лютого. Московска городска дума ухвалила вчера перед полуднем під проводом кн. Ґоліцина, що обжалованє князя Ґоліцина, мов би то він переступив свій круг дїланя через допущенє до ухваленя звістної резолюциї городскої думи з дня 12 грудня, єсть неоправдане і що єго поступованє було зовсім поправне.

Петербург 28 лютого. В Феодозиї вибухли розрухи антисемітскі. Товпа людий кинула ся на доми і склепи жидів та ограбила їх. Пять жидів убито.

Київ 28 лютого. (Петерб. Аґ. тел.) Застрайкували тут служниці. Позаяк зібрали ся они на однїй з головних улиць, козаки і компанія войска забрала їх на поліцию.

Феодозия 28 лютого. (Петерб. Аґ. тел.) Жидівскі робітники застрайкували; арештовано 18 людий. Межи християнами а жидами прийшло до бійки, серед котрої убито одного робітника. Шеф поліциї одержав безіменний лист, в котрім загрожено єму смертию.

Петербург 28 лютого. Куропаткін телеґрафував 26 с. м.: Неприятель виступає дальше зачіпно против нашого войска коло Чінгенчен і обійшов оба наші крила, именно же ліве. Однак всї японьскі атаки на Танґун і долину Баідалінґун відперто. Полковник Ґурский тяжко ранений в голову.

Петербург 28 лютого. (Петерб. Аґ. тел.) З причини, що японьскі войска появили ся на задах російских лїний на захід від шляху зелїзничого, вказало правительство російске окружником до держав на то, що Японці нарушують заєдно неутральність Хіни в той спосіб, що японьскі войска машерують через Монґолію.

Петербург 27 лютого. Куропаткін доносить під датою 25 с. м.: Неприятель обсадив нинї о 5 год. рано Чінечен. О стратах нема доси вістий. До лазарету в Санлюнін привезено 12 ранених офіцирів і около 300 вояків. Процентове число убитих єсть дуже велике. Командант наших войск підносить дуже велику хоробрість нашого войска. (Сї слова кажуть здогадувати ся, що Росияни знов потерпіли поражку). Компанії вислані, щоби не дали Япанцям обійти наше ліве крило, дістали ся в три огні, але держали ся мимо того, що вистріляли всї набої і уступили ся аж на письменний приказ.

Льондон 27 лютого. Урядово доносять, що князь і княгиня Валії виїдуть в падолистї с. р. до Індиї і побудуть там аж до марта слїдуючого року. Они будуть гостити у всїх великих містах індийских.

Москва 27 лютого. Вчера приїхав тут ґен. Штессель; єго повитано дуже сердечно.

рити двері головного отвору в покладї. Всї стовпили ся до купи і глядїли крізь отвір в долину. Вовна не сягала аж до самого покладу, між нею а стелею покладу міг стояти зігнений чоловік. Девенїр, Генкі, Тролльоп і кількох инших поскакали на долину. Довкола великого машту був побудований з нових, сильних бальків подібний до скринї засїк. Генкі крикнув з утїхи.

— Гурра! — кричав. — Точнїсїнько так, як Пуль менї описав! Давайте сюди топори, мусимо розбити скриню!

Тролльоп наблизив ся; було темно тут на долинї, бо отвір був на боцї о яких дванайцять стіп. Вестон і Кольдвель принесли топори, сокири, тяжкий молот і инші знаряди і Девенїр та Генкі взяли ся до роботи. Більше як двох людий задля скупого місця не могло при тій роботї свобідно порушати ся. Засїк був незвичайно сильний, дошки були дуже грубі, а крім того всьо було обведене кількома зелїзними шинами.

Між тим як дерево під сильними ударами топорів тріщало і розлїтало ся, стояли непрацюючі товариші на вовняних міхах під отвором на покладї і ждали з напруженою увагою на вислїд. Они ждали довго, довго. Вкінци подала ся передна стїна засїка і дуже утомлений Девенїр видер послїдні дошки. Генкі всадив голову в прорубаний отвір. Побачив там кільканайцять уставлених одна на другу скринь; всї они були обмотані ланцухами.

На єго поклик прибігли всї прочі. Радість їх на вид тих скринь була величезна. Они ж містили в собі великий маєток для кождого з них. То золото, заміняне на гроші, забезпечувало всїм їм вигідне житє. Тепер не було для них роботи, тепер не потребували більше копати і дерево різати, не потребували грати по нужденних дірах при смердячих лямпах нужденних роль, не потребували наймати ся за моряків на кораблї, або ошукувати в картах, не потребували в борбі о єствованє хапати ся таких средств, котрі виступали против права, пригнїчували совість і наповняли сон страшними привидами. А всього того ті люди досьвідили на собі і кождий з них богато міг би про те оповідати.

Они оглядали скринї і пробовали стукаючи.

— Тверді як золото — сказав Тролльоп. — Ланцухи треба перепилувати.

Генкі вискочив на поклад, побіг до каюти моряків, виймив із скринї теслї два великі пильники і вернув з ними до товаришів. Зараз опісля роздав ся скрегіт пилованого зелїза. Робота була тяжка і поступала лиш поволи наперед. Всї при тім зміняли ся. Тролльоп пійшов до сальону і поглянув на годинник. За пять хвиль доходила дванайцята. Він взяв секстант помершого капітана і пійшов з ним на горішний поклад, де при кермі стояв моряк Віллїям.

Капітан мусїв мати вправу в таких річах, бо поводив ся з інструментом як який старий моряк. Коли означив положенє корабля, вернув знов до великого отвору по серединї корабля. Тут між тим покінчено перепилованє ланцухів. Робота в душнім, горячім кадовбі корабля була дуже томляча; пані Пикок була би в тих здичілих, попрілих, замараних статях, одїтих лиш в сорочки і штани, не пізнала знов тих панів, що за часів Бензона сидїли з нею при однім столї, випрямлені, хорошо одїті, елеґантні. Тепер виглядали, немов би лише що вийшли з австралїйских лїсів.

— Перенесемо скринї на поклад? — спитав Девенїр.

— Кілько їх є? — відозвав ся Тролльоп.

— Вісїмнайцять, більших і менших; кождий з нас перечислив їх по три рази.

— Добре. Давайте їх на гору.

(Дальше буде).

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·02 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,

Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

приймає **ВКЛАДКИ** до опроцентованя на **4%** і оплачує за вкладчиків податок рентовий від процентів; для ощадженя коштів посилки можна присилати гроші чеками Щадниці почтової;

вкладати може кождий, навіть і не члени; на жаданє **звертає ся вкладку кождого часу** навіть без виповідженя (за ескontом).

ПОЗИЧКИ уділяє „Днїстер" своїм членам на **6%**; сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 літ; при 30 ратах ½-річних виносить рата амортизацийна (на капітал і відсотки) **5%**; до позичок вимагає ся **першої гіпотеки** або **доброї поруки.**

На парцеляцию і купно більших обшарів треба звертати ся за позичками до **„Днїстра".**

ЧЛЕНАМИ можуть бути тільки **члени обезпечені в „Днїстрі".**

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє межи членів яко дивіденди від уділів і на добродійні цїли. — Дотепер уділив „Днїстер" на церкви, бурси, школи і т. д. **31.738 К.**

Стан фондів Тов. кредит. „Днїстер" з днем 31-го грудня 1904:

Вкладки	**1,783.673 К**	**Позички уділені .**	**1,616.402 К**
Уділи членьскі . .	**139.117 К**	**Цінні папери . .**	**123.627 К**
Фонди резервові .	**26.576 К**	**Льокациї . . .**	**169.456 К**
		На рахунку біж. .	**81.968 К**

Одиноку

МАСТЬ НА ВІДМОРОЖЕНЄ

висилає

Володислав Котульский

(1 К. 20 с.)

ОЗЕРЯНИ коло БУЧАЧА.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

Пасаж Миколяша

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутерії, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недонада. (Телефона ч. 527).